

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године, код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог заступника Министра унутрашњих дела, Министра правде, а по саслушању Министарског Савета, решено је:

да се Драгољуб Марковић, секретар прве класе начелства округа топличког, на основу § 70. закона о чиновницима грађанског реда, стави у стање покоја с пензијом, која му припада према годинама службе.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 9. априла 1908. год. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I., благоволео је на предлог заступника Министра унутрашњих дела, Министра правде поставити:

за начелника прве класе округа пиротског Светислава Станојевића, генералног кунзула у пензији, и

за начелника друге класе округа моравског Љубомира Марковића, судију првостепеног јагодинског суда, по пристанку.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 10. априла 1908. год. у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог заступника Министра унутрашњих дела, Министра правде, а по саслушању Министарског Савета, решено је, да се:

Светолик Кнежевић, полицијски писар треће класе начелства округа београдског на основу § 76. закона о чиновницима грађанског реда, отпусти из државне службе.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 16. априла 1908. год. у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а на основу члана 34. закона о пословном реду у Државном Савету, одобрено је решење Државног Савета од 14. марта 1908. год. Бр. 1684., донето на основу тач. 9. члана 144. Устава, које гласи:

„да се Стеван Николајевић, наставник пиротске гимназије, родом из Моровића у Славонији и поданик угарски, прими по својој молби у српско поданство, заједно са својом

женом Јеленом, изузетно од § 44. грађанског закона, пошто је поднео уредан отпуст из својег садањег поданства.“

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 23. марта 1908. год. у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а на основу члана 34. закона о пословном реду у Државном Савету, одобрено је решење Државног Савета од 18. марта 1908. год. Бр. 1799., донето на основу тачке 9. члана 144. Устава, које гласи:

„да се Јован Чолић, професор, родом из Селца у Турској и поданик исте државе, по својој молби прими у српско поданство, заједно са својом женом Јелисаветом и малолетном децом: Емилијом, Александром и Оливером, изузетно од § 44. грађ. закона.“

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 23. марта 1908. год. у Београду.

СТРУЧНИ ДЕО

ДОКАЗ У КРИВИЧНОМ ПОСТУПКУ

(НАСТАВАК)

Под „иначе недозвољеним средствима“ треба разумети лажна представљања и друга извртања, којима се оптужени може да наведе на признање, н. пр. изношење доказа или основа који не постоје, или казивање оптуженом да дело које је извршио није кажњиво, или да ће му се казна опростити, или да су родитељи оптуженог опасно болесни или да су умрли, или да ће истрага трајати све дотле докле не призна и т. д.²⁾ — Сасвим је свеједно, ко је употребио недопуштена средства, да ли иследник или судија сам непосредно или је то учинио преко других лица, као н. пр. преко апсанције.

Употреба недопуштених средстава не мора се увек односити на целокупно признање, већ се може односити само и на један његов део. У таквом случају без доказне ће вредности бити само онај део признања, који је добијен услед обећања, претње, силе и кога другог недопуштеног средства.

²⁾ Kitha, Beweislehre 94.

Тако н. пр. ако је у питању разбојништво, и оптужени признаје да је ствари узео од некога без употребе силе или претње, и тек пошто му буде припређено или пошто буде употребљена сила, он призна и то, да је ствари одузео употребом силе, — онда се има сматрати да ће признање послужити као доказ само за крађу а не и за разбојништво.

Да би признање било без доказне вредности, мора оно бити последица примене обећавања, претње, силе или других недопуштених средстава; мора се, дакле, из свих ислеђених околности видети, да су оптуженог баш само та недопуштена средства покренула на признање. Недопуштена средства према признању морају, према томе, стајати у односу узрока и последице. Колика треба да буде претња, сила, принуда или које друго средство и у чему се има састојати, не може се у напред одредити, јер су сва та средства релативне природе и различито дејствују на разна лица.

Али, ако би оптужени исто признање, учињено услед употребе кога од недопуштених средстава, доцније, слободан од сваког незаконитог утицаја, поновио, то ће оно вредети као потпун доказ само тако, ако у себи садржи такве околности које се подударају са ислеђеним околностима, а које оптуженом не би могле бити познате, да није учинилац кривичног дела (други део § 226), као н. пр. кад оптужени тачно описује покрађене ствари, место на коме се налазе, начин извршења који се слаже с учињеним увиђајем и т. д. Основ зашто закон у поновљеном признању тражи навођење таквих околности, које су само учиниоцу познате, лежи у томе што, кад је већ једаред употребљено које од недопуштених средстава према оптуженом, постоји оправдана бојазан, да се он не плаши поновне употребе тога средства, па услед тога опет да искаже онако исто признање као и прво.³⁾ Та бојазан, међутим, отпада, кад поново признање садржи околности, које су само учиниоцу дела познате. При поновном саслушању, разуме се, иследник или судија мора увек обавестити оптуженог, да је слободан сваког незаконитог утицаја и да се ничег не плаши.

Само оно признање, које је испунило све до сад поменуте захтеве, може послужити као правни доказ за признате чињенице. И обратно. Признање, које није испунило ма који од поменутих захтева, без доказне је вредности. Уредно признање потпун је доказ за сваку околност или чињеницу, коју је оптужени признао. Према томе, признање је потпун доказ како за кривичну одговорност или виновништво оптуженог који признаје, тако исто и за постојање кривичног дела које оптужени признаје.

³⁾ Rulf, Commentar II 76.

Докле је увек било ван спора то, да се признањем потпуно може доказати кривична одговорност оптуженог, докле је у старијој науци било заступано мишљење, да се постојање кривичног дела, које за собом оставља трагове као н. пр. убиство, разбојништво и др., не може доказати признањем већ само увиђајем. Ако се, према томе, увиђај не може извршити стога, што се не могу пронаћи трагови, што н. пр. није нађен леш, онда се, по том мишљењу, признањем не може доказати постојање дела. То је, међутим, нетачно. Јер и ако је увиђај доказно средство, оно није и једино, већ се исто тако и признањем може утврдити истина. Сем тога, има кривичних дела која и не остављају трагове (*delicta traseuntis*) и код којих се стога увиђај не може ни извршити, па кад се код тих кривичних дела може њихово постојање доказати признањем и другим доказним средствима, онда нема разлога, да се не може доказати и у случају кад кривично дело оставља за собом трагове. Ово се има допустити тим пре, што злочинци често тако извршују кривично дело, да не остају никакви трагови, н. пр. жена баца своје дете свињама, те би се забраном, да се признањем доказује постојање дела, штитили вешти и препредени злочинци.

Кад, дакле, увиђај нема никаквог преимућства над признањем, онда се има узети да се постојање кривичног дела може доказати и признањем. Само је у таквом случају дужност иследника и суда, да отклоне сваку сумњу од признања, што ће постићи на тај начин, ако нађу узрок са кога се не могу да примете трагови, које конкретно кривично дело по својој природи за собом оставља.

И по нашем законнику признање може послужити као доказ како за кривичну одговорност оптуженог, што се види из првог одељка § 225, тако и за постојање кривичног дела, што се јасно види из последњег одељка § 225. Јер се у последњем одељку § 225 изречно вели, да ће се признањем моћи доказати постојање дела и онда, кад се све околности или обележја кривичног дела, које оптужени признаје, не даду утврдити другим доказним средствима, већ кад су само нека од њих утврђена другим доказима и кад се признање слаже с тим тако утврђеним околностима или обележјима. Јасно је, дакле, да се постојање и убиства може доказати признањем и ако нема леша, само ако има других утврђених околности које ће поткрепити признање. Само у једном случају признање не може дати потпун доказ за постојање дела; то је случај, кад сем признања нема ниједне друге доказне околности, која би поткрепљавала признање (последња реченица у последњем одељку § 225).

(наставиће се)

Д-р. Бож. В. Марковић.

КРИМИНАЛИСТИЧНИ ИНСТИТУТИ

од д-ра Ханса Гроса

(СВРШЕТАК)

Колико је правника тражило од стручњака мишљење о микроскопском изгледу крви, сперме, косе и безброј других важних ствари, па је отуда изводило ваздан закључака, а колико је мало правника све то видело својим очима. У обичном се животу каже, да не треба да говоримо о стварима, које нисмо видели; али код нас та изрека не важи, јер ми често говоримо са стручњаком о крвним зрнцима и хемин-кристалима, и ако их никада

у животу нисмо видели. Како би лако судија могао разумети стручњака, његова фиксирана тврђења и оправдану сумњу појмити и умети ценити, да се само хтео потрудити, па да је ма и један пут све то својим очима видео.

За то треба у лабораториуму пружити прилике свакоме криминалисту, да види најразноврсније препарате, било оне које је послао који стручњак из кога конкретног случаја, било оне који су справљени за потребу школовања студената, те да би знао, шта је стручњак видео, шта се од њега може захтевати и о чему он говори у својем мишљењу. На сваки начин, да лабораториум у том

циљу мора имати и микроскопске апарате, да би се разгледања ових ствари могла вршити.

2. Субјективан.

а) Лабораториумом се може пре свега користити директор института и његови људи, да би могли спремити и справити потребне објекте за музеум и наставу.

б) За тим се лабораториумом могу служити његови ђаци, који хоће да се обуче справљању и примени извесних објеката, и који имају да изврше извесне радове, које им је ставио у задатак директор института.

в Лабораториум стоји на расположењу свакоме истражном чиновнику, који хоће за конкретне случајеве да чини опште, упоређења и т. д.

г) Најзад он је отворен и за специјално научне циљеве онима, који раде ма какав стручан посао из области криминалистике, па при том хоће да се користе с помоћним средствима која институт има на расположењу. Баш у том правцу треба чинити нарочите помоћи, како би се извесним људима дало прилике, у случају оскудице, да покушају извести своје идеје.

III. Библиотека.

Библиотека би, по себи се разуме, служила као допуна музеума и лабораториума; она би служила за потребе директора института и његових чиновника, студената, истражних чиновника и људи који се баве криминалистиком у научном циљу. Њена би величина свакако морала бити прилична. Пре свега морала би имати најмање неколико убедника за кривично право и неколико нових кривично-правних часописа, за тим све књиге о свима дисциплинама које су у вези са криминалистиком; ту спадају најбоље књиге и убедници за судску медицину и хемију, о оружју, технологији, антропологији, форензичној психопатији, о сујеверју, циганима, фалсификовању исправа, преварама са коњима, о техници распрскавања, о паљевинама и т. д. К томе долазе још сви специјални радови о темама криминалистике и антропометрије и о казним заводима, а тако исто не смеју изостати ни извесне популарне ствари, као што су н. пр. са свим модеран, велики конверзациони лексикон, један технолошки часопис, убеник за фотографију и т. д. По себи се разуме, да све то не мора имати библиотека одмах у постанку своје; нека се почне паметно, па се може у малом низу година постепено извршити набавка свега поменутога, те да се дође до добре библиотеке, која ће потпуно одговорити своје задатку.

IV. Предавања.

Живи моменат целога института била би предавања, која морају држати управник института и његови људи. И та предавања би била субјективно и објективно различита. Главнo средиште њихово било би општа, константна настава из свију делова криминалистике за образовање студената виших семестара и будућих практичара; та би предавања, разуме се, морала бити у вези са показивањима разних објеката из музеума и са разним демонстрацијама и вежбањима у лабораториуму. Понављамо, да материјал ученика треба да се састоји из студената, а не из младих практичара; за учење, за право учење способан је само студент, који се може бавити студијом без предрасуда и без других интереса. Ипак за то могу и млади практичари присуствовати предавањима и вежбањима у лабораториуму, ако им је могуће да имају толико слободна времена.

Даља серија предавања имала би да се држи за истражне чиновнике, који се за то време могу позвати и из других места. Ова предавања морају обухватити исте предмете, које и општа, само се цео материјал мора са више часова дневно у што краћем времену прећи; нарочито се мора имати у виду, да се истакне оно што је резултат најновијих испитивања у науци, како би се у том правцу упутили и слушаоци који су раније већ прошли кроз овај институт (једна врста продужног курса).

Нарочити курсеви, у којима би се радило највише практично, могли би се се држати за оне људе, који хоће да се одаду нарочито криминалистици — рецимо да сами буду учитељи у институтима — или су можда дошли у институт са нарочитим циљем рада.

Од вредности и правилне поделе ових предавања зависиће научни живот и успех целе установе, на првом месту.

V. Криминалистична станица.

Она треба да каже практичну корист института. Ако се цени суштина и тенденција криминалистике, онда је најпре потребно разјаснити, да она нема посла само са научним утврђивањем безбројних питања која долазе у кривичној процедури, већ да има да ради и на практичној примени онога што се нађе у таквим приликама. У већини случајева, где се тражи решење таквих питања, неће бити никаквих тешкоћа, ако је дотични истражни чиновник или судија упознат са учењем криминалистике из предавања и из сопствених студија, размишљања и посматрања. Свакојако, да и ту овда, онда може наступити каква тешкоћа, за чије решење не досежу обична средства која стоје на расположењу, тако да се мора обратити за помоћ институту са богатим средствима. Појамно је, да један криминалистични институт са својим лабораториумом и музеумом, са својом библиотеком и другим помоћним средствима може много лакше радити, него ли истражни судија у каквој варошици у унутрашњости, па чак него ли и истражни судија у престоници. У таквим случајевима мора се иследник обратити криминалистичном институту или „криминалистичној станици“, да она предузме радове, пошто располаже потребним материјалом. Треба само добро разумети: не мислимо, да би таква „станица“ требало да буде једна врста више инстанције; не — тај институт треба у таквим случајевима само да послужи као помоћни радник истражном чиновнику, државном тужиоцу или суду. Може се помислити и на то, да криминалистички институт може послужити и за то, да на захтев кога браниоца уради што год или учини какве покушаје, ако се отуда ишчекује какво расветљење кривичне ствари у самој процедури.

Има много случајева, у којима истражни чиновник и др. мора затражити помоћ од станице. Рећи ћемо у опште, да се то мора десити само у тежим случајевима, код питања, за која

или у опште нема стручњака, или код којих је решења врло разложно, да покушаје, посматрања и т. д. врше истина стручњаци, али употребљавајући материјал из збирака, библиотека и т. д., дакле у самој станици. Ово се, разумљиво је, неће дешавати, ако је вештак лекар, хемичар, физичар, микроскопичар и т. д., који имају сами своје лабораторије, него тада, ако су вештаци — стручњаци из ма каквог другог staleжа, те не располажу лабораторијама, библиотекама и т. д.

Као примере, у којима се нарочито мора обратити за сарадњу института, навешћемо: справљање и примене отисака од ногу најразличитије врсте, израда цртежа, скица, крокија, пластичних представљања терена и т. д., за тим доношење суда и мишљења о оруђима за вршење крађа са обијањем, о припремама за паљевине, преваре, (упоређивање са сличнима из збирке), објашњења из коцкареког језика, дешифровање разних злочиначких писама, објашњења о разним варалачким праксама, доношење суда о извесним фалсификатима, прављење разних објеката у циљу упоређења (н. пр. последне пуцања кроз прозоре или друге предмете) и т. д. Баш код ових последњих случајева (варалачких практика, фалсификата, оштећења услед пуцања) морају се узети за вештаке стручњаци разних професија, али ће ипак њихово мишљење много пре послужити правој циљу, ако буду своја посматрања и покушаје вршили у криминалистичном институту, уз припомоћ огромних помоћних средстава, него ли у случају да се у таквим питањима служе увек недовољним материјалом.

По себи је разумљиво, да никад не може бити принуде, да се мора обратити институту, јер такав рад не би могао имати онакав ауторитет, као што може дати квалитет рада из сопствене иницијативе. У нашем случају овако стоји ствар: суд има пред собом онај материјал, који је био код истражног судије и који је овај слао институту; за тим суд има пред собом оно што је институт лиферовао и шта је он казао, као и то, како је и на који начин институт дошао до својих резултата — чему ће суд да даде целу и потпуну важност, то је његова ствар; он може са свим и просто да одбије рад криминалистичног института, али ако се увери у његову корисност, он прима његово мишљење, што је много чешћи случај.

VI. Орган института.

Један део целе установе, који истина није неопходно потребан, али има много добрих страна, састоји се у установи и издавању нарочито научног органа или још боље додатка коме већ постојећем стручном часопису. Ништа више не креће човека на научни рад, него ли сигурност, да може публиковати оно што је створио или оно до чега је својим трудом дошао, а у питању примене те материје лежи користан и неодољив нагон за новим и добрим радом.

Нарочита је потреба код једне нове дисциплине, као што је криминалистика,

која има тако велике, необрађене области, да преко јавности износи све покушаје и успехе у раду; на тај ће се начин и други полстрекнути на сличне радове, омогући ће се да новине нађу веће и опште примене, вршиће се пробае, расветљаваће се и побољшавати цела струка. Нарочито је код нових дисциплина са великим пољем рада велика опасност, да проналазачи, услед радости за новим проналаском, често прецењује његову вредност; али на поменути начин доказују се заблуде, а у најмању руку пружа се могућност да се дотични опомене да не губи много времена, сем ако хоће да продужи рад на погрешном путу. Ако он своје напоре искаже путем јавности, други учине одмах покушаје и опште у том смислу, те га за времена учине пажљивим за погрешке, ако је евентуално у њих запао. Али ипак рад није са свим изгубљен — частан посао увек мора ићи од руке; ако је и пошао погрешним путем, треба само то за времена поправити.

Један је од оваквих органа „Archiv für Kriminal-anthropologie und Kriminalistik“ herausgegeben von Prof. d-r H. Gross. — Leipzig.

Све што би говорило противу установе криминалистичких института, не би се могло доказати. Процесуалних разлога нема; не може се изнети и тврдити никаква штетност, а трошкови нису тако велики, да услед њих не би требало приступати њиховим установама. Циљ је овим редовима био само тај, да покажу, како ова установа може бити од велике користи и у научном и у практичном погледу.

Берлин
26-III-08.

Доб. В. Вакић.

ЧУВАРИ БЕЗБЕДНОСТИ У ПАРИЗУ

То је тек између поноћи и 2 часа изјутра када ми, замењујући светлост позоришта, ресторана и балова са непријатним уличним мраком, увиђамо сву вредност њиховог вечитог патролирања. Ми се враћамо журно и по мало узнемирени; ниједан дућан није отворен у удаљеним квартовима, силуете сумњивих личности промичу поред зидова, звуци пиштаљки леде крв, гадна лица појављују се. Али, ево, где се од једном зачу топот гарнизоних чизама, и два чувара безбедности појавише се на углу улице. Ах, храбри и честити чувари, како је пријатно срести вас ноћу у пустим париским улицама, и како пријатно утичу на наш сан одједи ваших грубих ђонова!

* * *

Има их 4000 годишње, махом сами провинцијалци, између 21. до 30. год. и 35 подофицира на другом року, који сматрају за част да се брину о безбедности парижана. У овоме сваки не успева. Чувар безбедности у Паризу мора, пре свега, имати добре мишице, мишице од челика

а не од памука, које брижљиво испитује полицијски лекар. За овим долази стас. Са стасом од 1 m. 67. може се добити место чувара безбедности у унутрашњости или место „варошког жандарма“, али не и место чувара безбедности у Паризу. За ово последње потребно је имати стас висок најмање 1 m. 70.

Рекорд у величини стаса припада Лукасу, агенту прве чете, који је по стасу највећи агент у Паризу. Апаи који падне у његове руке, може слободно препоручити Богу своју душу. Да би се имала што потпунија слика о Лукасовој снази, треба знати да су његове песнице и његова плећа у правилној сразмери са његовим стасом, великим 1 m. 98, а са капом на глави 2 m. 10. Агент Лефевр из деветог среза нешто је мало мањи од Лукаса, али је зато борац првога реда, који је триумфовао у Тиен-Чину приликом међународне утакмице.

Стас и снага нису довољни; чувари безбедности у Паризу не смеју имати ни најмању мрљу у прошлости. Пре неколико месеци један од најбољих агената морао је поднети оставку, пошто се сазнало да је на пет година пре ступања у полицијску службу учинио извесну кривницу по закону о риболову.

У корпусу се, такође, бацају молбе неписмене и са ортографским грешкама. Једна комисија у префектури одбацује сваке суботе 30% молби ове врсте.

Али и ово није све. Г. Лепин, управник париске полиције, који се поноси са својим агентима као отац са синовима, полаже много на лепе људе. У пратњи свега помоћника г. Туни-а, шефа општинске полиције, он у овом циљу нарочито испитује кандидате. Често кандидат није леп, али је снажан и добро развијен, те с тога „пролази“. Једна ствар, на коју г. Лепин обраћа нарочиту пажњу, јесу бркови. Кандидати морају имати лепе бркове. Једног дана, приликом посматрања, појави се један кандидат, висок 1 и 90, али потпуно ћосав. Сигуран у свој успех, кандидат овај беше нарочито исприсио груди, али г. Лепин чим га снази, повика:

— Без бркова! Немогуће. Нећу га!

Дирнут у живац, кандидат одговори:

— Господине управниче, бркови не чине човека човеком.

— Добро одговорено, мој дечко! Узимам Вас. Кад човек нема бркове треба да има добар одговор.

Према броју пријављених кандидата, број изабраних врло је мали: у год. 1903. овај последњи број износио је 400, у 1904. год. 781; у 1905, 760 и у 1906. год., 468.

Најзад је срећан кандидат, према потреби службе, примљен за чувара безбедности у Паризу. Магаџин одела одмах му отвара своја врата, а префектура му издаје суму од 120 динара. Г. Лепин одева добро и јевтино своје агенте. Велики огртач, који покрива тело од главе до пете, стаје свега 30·45 дин.; врло леп мундир 24·39 дин.; панталоне по најновијем кроју 11·70, а лепа летња блуза 3·89 дин. Ово није продато, ово је поклоњено.

Ученици од пет стопа и шест палаца.

Са сабљом о бедрима и са револвером у футроли кандидат се упућује на службу, с налогом, да долази редовно у школу чувара безбедности, коју је основао г. Лепин још 1883. год. и која од тог доба стално функционише на другом спрату париске префектуре.

Две велике сале са дугачким, црним асталима, са таблама такође црним и о зид окаченим, са катедром за наставника и мирисом мастила, изазивају у нама успомене из најранијег детињства. Чудновати ђаци са брковима: наша некадашња амбиција!

Сваки агент долази у школу сваког трећег дана, ван часова службе. Предавање се отпочиње са диктирањем и писањем, који трају до 9 часова. Главни инспектор Лезаж коментарише један од хиљаду посведневних догађаја, у којима агенти интервенишу. У највећој тишини, са главама у напред погнутим, 250—300 агената повлаче веома обазриво перо по хартији, чувајући се да не учине какву ортографску погрешку. Свака оваква погрешка објављује се одмах на црној табли, и тада кривац црвени од стида под ироничним погледима 600 очију.

Време од 9 до 11 часова употребљује се на упознавање агената са многобројним хартијама, разним документима, картама и т. д. као што су н. пр. допуштење за употребу кола, сертификати, о способности кочијаша, карте новинара, посланика, сенатора, дипломата и масе белих, зелених, жутих, црвених и неранцастих карата, којима се Французи поносе. За агента би било врло незгодно кад би се дао преварити у овим стварима. У префектури се још нерадо сећају старог и отменог господина, који је пуних шест година узимао учешћа у свима званичним свечаностима, издајући се за посланика једне велике европске силе, док се једног дана, на самом уласку једне сале, није срео са правим послаником, чији је положај злоупотребавао.

Исто се тако ревностно изучавају и копирају и карте надзорника канала; нарочита награда од 50 дин. даје се агенту који ухвати притежаоца ових лажних карата приликом покушаја силаска у канал, у циљу оштете каблова.

Састављајући записнике, агент донекле ради у својству чиновника. С тога се сваког дана држе нарочите конференције, на којима се претресају сви могући несрећни случајеви, почев са *иоломљеним колима* на првој конференцији, па до *лица извађених из воде* с којима се завршава последња, тридесета конференција. „*Пијан кочијаш*“ чини част петој конференцији. Осамнаеста и деветнаеста конференција посвећене су сударима аутомобила и трамваја са *фијакерима* и *омнибусима*. Једна лекција такође је посвећена паду саксије с цвећем с прозора. Није ли, у осталом, подбригадир Лонгпре био жртва једног оваквог случаја пре пет година?

Пријатност, стрпљење, љубазност скоро су једине речи, које се чују у школи: човек чисто верује да се налази међу госпођицама Сен-Кир.

Један млад агент ишао је толико далеко у услужности и љубазности, да је у своме кварту пружио дамама руку ради прелаза преко улице. Агент овај трчао је, са осмехом на уснама, од једне даме ка другој, подижући испуштене рукавице или мараме, и преносећи праљама ко- тарице.

Један други агент био је пре неколико месеци јунак једног догађаја на углу булеваре „Севастопоља“ и улице Тибиго. То је било на трамвају Шапел-Сквер Моних. Једна дама јогунасто је одбијала да плати карту за дете, које је очигледно имало више од пет година. Најзад је позват у помоћ агент са улице, али је и његова интервенција у погледу плаћања карте остала безуспешна. Јогуница нити је хтела платити карту нити сићи с трамваја. Публика отпоче протестовати, а 50 трамваја очекиваху да продуже пут. У место сваког даљег објашњења, агент вади новчаник, плаћа место за дете и бежи уз бурно клицање масе света. Разуме се већ, да је овакво елгантно решење агентово имало за последицу повишицу његове плате.

После тромесечног похађања школе и 90 часова учења, нови агенти постали су учтиви и преучтиви; постали су савршени агенти. Они умеју телефонирати баш као и саме госпођице телефонскиње: они умеју примити и отпратити на телеграфском апарату сваку децешу; они, најзад, онесвешћеним болесницима могу указати прву помоћ као и сами лекари. Дошав из провинција у Париз, свега пре неколико месеци, они су по свршетку школе у стању да слободном руком тачно нацртају план свију улица, које су поверене њиховом надзору. Једино што им за службу не достаје, то је знање енглеског језика. Али је и ова празнина попуњена. Од јула месеца прошле год. 45 агената посеђују Берлицову школу. Захваљујући генералној методи ове школе, у којој се сви живи језици уче искључиво помоћу конверзације, успех ових агената био је брз и велики. Један од њих кладио се са својим друговима, да ће за шест недеља научити да правилно говори енглески, и опкладу је добио. Од 31. јануара ове год. ученици живих језика или „агенти Берлицови“ како их је Париз назвао, распоређени су на службу, у интересу париских гостију из иностранства, кроз Паси, Јелисејска Поља и по булеварима у околини Гранд Хотела и кафане де ла Пе.

Занат са врло малим одмором. —
Страх апаша.

Чим је нови агент ушао потпуно у службу, настаје за њега чудноват живот, у коме, тако рећи, нема никакве разлике између дана и ноћи; у коме треба да спава у подне и да лута по улицама у три часа изјутра.

За све време од 24 сата, т. ј. и дању и ноћу, његов живот регулисан је на минуте. Сваки срез има три бригаде, од којих је свака састављена од 110 до 120 или до 130 људи, према броју становништва. Највећи париски срез, XVIII има

скоро 500 агената. Ове три бригаде: А. В. С. предузимају наизменично службу, тако да сваки агент има 8 часова службе на 24 сата.

Према последњој статистици, у Паризу има 1000 километара улица. Пошто се за службу једновремено могу употребити само 2000 агената, то на сваког од њих долази 600 метара улица за надзор. Пошто агенти ноћу иду у двоје то, дакле, морају патролирати на простору од 1200 метара.

Осмодневни одмор не постоји за чуваре безбедности. У место овога, они могу у сваких петнаест дана тражити и добити допуштење за слободан излазак у варош, али је најмања грешка у служби, као на пр. закашњење од $\frac{1}{4}$ часа, довољна да ову бенефицију изгубе. Ако се агент 4 пута закасни од службе, кажњава се губитком плате.

Што се тиче 626 агената велосипедиста, који крстаре по Паризу, и које апаша називају „ластаницама“, за време службе од 8 часова они морају провести 5 часова на бициклу, и за ово време обићи простор од 50 километара, са кратким одморима од $\frac{1}{4}$ часа на сат, и поред службе од 3 часа пешице. Агенти ови веома су корисни. Г. Лепин нас уверава да су они само у прошлој години интервенисали у 24.000 афера.

Је ли још потребно напоменути, да агенти за време службе морају бити веома обазриви, јер их подофицири строго контролишу и за најмању грешку кажњавају. Дисциплина је војничка.

Осам хиљада људи г. Лепина. —
Сале резерве.

У истини, то је читава војска која гмиже по Паризу: 7000 чувара безбедности, 880 подбригадира, 80 бригадира, 28 инспектора, 25 официра и 4 дивизиона комесара, од којих сваки има под својом командом 1800 људи. То су, дакле, 8438 људи, којима командује г. Лепин.

Поред видљивих уличних позорника, о безбедности Париза старају се још и невидљиве трупе резерве, негдашње „централне бригаде“. Прве четири, полицијским стилем назване „потпора“, појављују се само у важним и озбиљним приликама. Њих састављају агенти по избору, који корачају као један човек и примају ударце непосрћући. Уредовним приликама, агенти ови обављају службу у позориштима и при разним свечаностима. Они су дочекали Цара, Едуарда VII, Оскара II, Алфонза XIII и Хумберта II. Њима такође припада слава, с којом се нарочито поносе — што је из њихове средине избрана гарда за префекта.

У $1\frac{1}{2}$ час по подне, 242 агента пете чете — која се брине о саобраћају — заузимају раскренице. Посао њихов нарочито је велики за време трка, које испуњују 200 дана у години. На место трке одлази се омнибусом за 1 динар, али зато друштва дају агенту гратификацију од 5 динара. Служба је, у осталом, врло тешка. У времену од маја до августа треба регулисати долазак и одлазак про-

сечно за 4000 возова дневно. За време главне трке, то је најмање 12000 кола и преко 8000 аутомобила.

Романтичне су и занимљиве сале резерве, меблиране дугачким столовима и многобројним клупама. Људи за дневну службу улазе у ове сале у 8 часова изјутра. Дежурство по правилу траје 12 часова, али се понекад продужује и 24, са по 2 сата одмора за сваки обед. Изузев обвезе да стално буде у сали, на расположењу официра и префекта, агент је иначе слободан. Чим је прозивка извршена и последње „овде сам“ изговорено, агенти скидају своје горње хаљине, и тада се војничка стражара претвара у праву радионицу. Али каква чудновата радионица, Боже мој! Тамо доле један извадио четке и бријаче, и дочепео се главе једног свог друга. На углу једног стола један други израђује четке, поред једног колеге који врло вешто плете мрежу. Онамо, опет, један шије обућу од бивоље коже; други довршава један ланени трико и т. д. и т. д. У другој резерви представљени су сви занати; то је изложба заната у маломе.

Хероји пожртвовања и жртве дужности.

Не замерајмо агентима на њиховим малим користима, јер им њихове плате никад не могу донети какву имовину. Чувар безбедности почиње с платом од 1900 динара на годину и заоставља се на плати од 2300 динара. После 8, 10 и 12 год. службе може постати подбригадир са годишњом платом од 2400 и 2500 динара. Бригадир има 2400 и 3000 дин. на годину, а главни инспектор 3900 и 4000 дин. Али у целом Паризу има свега 25 инспекторских места, и веома је ретко да један обичан агент доспе до овог положаја. За ово су потребни ванредни успеси у служби. Стари подбригадир Понасон данас је главни инспектор над бригадом за кола зато што је ухапсио анархисту Хенрија.

Чак и за оне агенте, који заврше каријеру са ширитима прве класе, положај није ни мало завидан. После службе од 25 год. они добијају пенсију од 1150 дин. на годину. У 9/10 случајева они су принуђени да сами траже пенсију после 15 година службе, и тада добијају 660 динара годишње или 55 динара месечно. Петнаест година службе изнуре и најјаче људе, пошто је дужност страховито тешка. Ево неколико статистичких података. У год 1904. било је: 66 агената уједених од паса, 155 у болници, тешко рањених, 340 рањених приликом вршења службе, који су се лечили код својих кућа и 219 под поштедом. Године 1900 било их је: у болници 149, рањених и лечених код куће 448, уједених од паса 23 и под поштедом 175. Од 80 смртних случајева за ове две год. $\frac{2}{3}$ последица су туберкулозе. Ова несрећна болест досеткује чуваре безбедности, који су и дању и ноћу изложени хладноћи, киши и ветру.

У неједнакој борби, у битки у којој сваког сата узимљу учешћа 8000 агената против страховите војске од 60.000 париских апаша, колико чувара безбедности падају због нас! Недавно је Етисван у

улице Берзели-ус, у самој стражари, у-
дарио 12 пута ножем старешину ове стра-
жаре, од којих је удараца сиромаша остао
на месту мртав, и обранио, у исто доба,
његовог друга Лебретона. После њега по-
гинуо је несрећни Тазар. Октобра мес.
пр. год., једна банда од 20 апаша напала
је на стражару у Обервиљу. То је била
страховита опсада. Агенти су сачували
свој живот, захваљујући једино својој
изванредној енергији.

Историја мучеништва органа безбед-
ности продужује се годинама, и празна
места на таблама по стражарама брзо се
испуњују новим именима жртава дуж-
ности. Имена ова служе као најбоља лек-
ција њиховим заменицима. Песма има
пуно права кад вели: „агенти су храбри
људи“, и с тога је право да се са ре-
спектом и захвалношћу поклонимо пред
овим скромним херојима свакодневне
дужности.

с француског
М. А. П.

ПОУЧНО - ЗАБАВНИ ДЕО

ЈЕВРЕЈСКА ЛАМПА

(НАСТАВАК)

II.

— Видите ли, стари друже, говораше
Холмс Вилсону, шта ме баца у очајање
у овој авантури, то је, што осећам како
ме око овог сатане стално гледа. Ни једна
од мојих најтајнијих замисли није њему
непозната. Радим као онај глумац, чији
су кораци у напред удешени, који гово-
ри и креће се како то захтева нека
виша сила. Разуметели Вилсону?

Вилсон би сигурно разумео да није
тврдо снавао као човек чија температура
варира између четрдесет и четрдесет је-
дан степен. Али се Холмс и не обзираше
да ли га Вилсон чује или не, већ про-
дужи.

— Потребно ми је да позовем у помоћ
сву моју енергију и све моје силе, да не
би изгубио присуство духа. Срећом што
су ова мала изазивања за мене само убоди
чијода који ме надражују. Пошто болови
ране подусте и ране самољубља понова
се затворе, завршим увек тиме што уз-
викнем: „Проводи се мој добри човече.
Овог момента или ког другог издаћеш се
сам.“ Јер, најзад, Вилсон, зар није сам
Липен својом првом дешешом и рефлек-
сијом коју је сугестирао малој Анријети
издао тајну кореспонденције са Алисом
Дмен? Ви заборављате тај детаљ, стари
друже.

Холмс се слободно шеташе по соби
не водећи рачуна, да може пробудити
његовог старог друга.

— Најпоследње, не иде тако рђаво и ако
су путеви мало мрачни, као што сам и
ја; ипак почињем да се са њима упозна-
јем. Пре свега хоћу да будем на чисто
у погледу личности господина Бресона.
С Ганимаром имам састанак на обали

реке Сене, на месту где је Бресон бацио
његов пакет, и тако ће нам улога овога
господина бити позната. У осталом, то је
сцена која ће се одиграти између Алисе
Дмен и мене. У противника су кратка
крила, зар не, Вилсону? и зар не верујете
да ћу за кратко време сазнати фразу
албума и значење она два засебна слова
Ј. и К.? У овоме лежи тежиште ствари,
Вилсону.

Овог момента госпођица уђе у собу
и видећи Холмса, који беше узнемирен
запита га нежно:

— Господине Холмсе, ја ћу вас мо-
рати изгрдити, ако ми пробудите бо-
лесника. Није лепо од вас што га узне-
мирујете. Доктор је наредио апсолутну
мирноћу.

Холмс је гледаше без једне речи, за-
чућен као и првог дана, али увек неве-
роватно миран.

— Зашто ме тако гледате, господине
Холмсе? Ништа? Али да... Ви изгле-
дате увек да имате задње мисли... које?
Одговорите ми молим вас.

Госпођица га испитиваше, нагнувши
се унапред, са својим ведрим лицем, беза-
зленим очима, насмејаним устима и са-
стављеним рукама. Она изгледаше то-
лико безазлена да се Енглец најпосле
ваљуте; приђе јој и рече тихим гласом:

— Бресон се убио јуче у вече.

Она понови, праваћи се да не разуме:

— Бресон се убио јуче....

Заиста, никаква се промена није запа-
зила на њеном лицу, која би открила ово
услишено претварање.

— Ви сте били обавештени рече Хо-
лмс узбуђено.... Иначе, ви бисте задр-
хтали.... Ах! ви сте много јачи но што
сам замишљао.... Али зашто се прет-
варати?

Холмс зграби албум са сликама, који
беше оставио на суседном столу, и по-
што отвори страну на којој су недоста-
јала слова рече:

— Да ли бисте ми могли казати, ко-
јим би редом требало распоредити ди-
гнута слова, да би се добила тачна садр-
жина цедуље, коју сте пратили Бресону
четири дана пре краће јеврејске лампе?

— Којим редом?... Бресон?...
краћа јеврејске лампе?....

Госпођица понављаше полако речи,
као да хоће да им схвати значење.

Холмс наваљиваше.

— Да. Ево употребљених слова... на
овоме парчету хартије. Шта сте кази-
вали Бресону?

— Употребљена слова.... шта сам
казивала....

— Одједном, госпођица прсну у смеј:

— Ту смо! Сад разумем! Ја сам са-
учесница краће! Постоји неки Бресон,
који је украо јеврејску лампу и који се
убио, а ја сам пријатељица тога госпо-
дина. Ах! али је ово занимљиво!

— Кога сте ишли да видите јуче, на
другом спрату оне куће у улици Терн?

— Кога? моју модискињу, госпођицу
Ланже. Да није случајно моја модискиња

и мој пријатељ господин Бресон иста
особа?

— Поред свега тога. Холмс ипак по-
сумња. Човек се може претварати и са-
крити страх, радост, забринутост и друге
осећаје, али никако индиферентност, сре-
ћан осмејак и незамишљеност.

Међутим Холмс јој рече:

— Још једна и последња реч: зашто
сте ме прошле вечери предусрели на се-
верној станици? и зашто сте ме молили
да одмах отпутујем и да ништа не пре-
дузимам у погледу краће јеврејске лампе?

— Ах, ви сте врло љубопитљиви, го-
сподине Холмсе, рећи ће госпођица сме-
јући се сасвим природно. Да би вас ка-
знила нећу да вам кажем ништа, него
ћете чувати болесника за време док одем
до апотеке.... Један хитан рецепт.... ја
идем.

Госпођица оде.

— Ала сам насео, прошапта Холмс.
Не само да нисам ништа сазнао, већ сам
се изрекао. Холмс се сети афере плавог
дијаманта и испитивања Клотилдиног. Зар
није ово држање исто као и оно код плаве
госпође, зар се не налазим опет међу та-
квим бићима, која су под непосредним
утицајем Арсена Липена и која у најкри-
тичанијим моментима сачувају неверова-
тну мирноћу?

— Холмсе... Холмсе...

Овај приђе Вилсону, који га довики-
ваше и наже се над њим.

— Како је, стари друже? мучиш ли се?

Вилсон покрену усну, али не могаше
ништа рећи. Најпосле, после тешких мука
промрља:

— Не.... Холмсе... није то она...
није могуће да то буде она!

— Шта ми ви причате? Ја вам твр-
дим да је то она! Само пред креатуром
коју је дресирано и поучио Липен, изгубим
главу и радим као буала.... Евдо сада
знам целу историју албума... Да се кла-
димо, да ће у року од једног сахата Ли-
пен бити о свему обавештен. У року од
једног часа? Шта кажем! али одмах!
Апотека, хитан рецепт... све је то ко-
медија!

Холмс се брзо извуче и оде у улицу
Месин где посматраше госпођицу, која
уђе у једну апотеку. После десет минута
ова се поново појави са неким малим
стаклетима и једном флашом завијеном у
белој хартији. Али, при повратку пре-
сретне је у путу један човек, преко сваке
мере услужан, са качкетом у руци, који
изгледаше као да тражи милостињу.

Госпођица застаде, понуди му мило-
стињу и продужи пут.

— Она му је нешто говорила, рече
Енглец.

Више него сигурно, и пошто је схва-
тио ситуацију, промени тактику. Напу-
стивши младу девојку, пође за трагом
лажнога просјака.

(наставиће се)

с француског
Милутин Т. Марковић.

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

I.

Суд општине корбовске, актом својим Бр. 258, пита:

„Пре 30 година, тадашња општинска управа поделила је својим грађанима, који су у то доба били пунолетни, извршан део своје утрине на местима: „Царини“, „Селишту“ и „Церибаши.“

Сваке друге године, рачунајући од поделе, ово је земљиште поново раздељавано према броју прираслих — нових — пореских глава, и тако је трајало све до 1884. године.

У 1884. години, приликом вршења пописа земљишта, сви они што су добили део од утрине на месту званом „Царина“, уписали су, поред свога сопственог имања, и ове деонице на своје име, и од тада плаћају порез на исте.

Они, пак, што су добили деонице од општинске утрине на местима званим: „Селиште“ и „Церибаши“, нису уписали ово имање на своје име, а није га уписала ни општина, те тако сада нико не плаћа порез на исто, ма да га уживају они, којима је пре 30 година односно до 1884. године уступљено.

Моли се уредништво за обавештење:

1, да ли се може ово општинско земљиште одузети од оних, што су га у порез пријавили и плаћају, или су они већ постали сопственици по књизи Б., и ако се може одузети, то којим начином; и

2, да ли се може одузети од оних, што га у порез нису никако ни пријављивали, и ако може то на који начин, и да ли се, кад би се одузело, може разделити оним грађанима, који су постали пунолетним после 1884. год. и од општинске утрине не уживају ништа?“

— На ово питање одговарамо:

Као што се из предњег питања види, деоба овога земљишта извршена је са знањем власти.

Према томе, ако је то учињено на начин, који је прописивао чл. 54—58. шумске уредбе од 4. априла 1861. г. КВМ 732. и додатак ове од 12. маја 1862. год. која је тада важила, онда су и они, што су своје имање уписали у књигу Б. и они који то нису учинили, одавно постали сопственици овога земљишта, и оно им се сада не може одузети.

Ако је, пак, ово земљиште подељено само онако општински, без дозволе која је условљена чл. 56. поменуте уредбе, онда је то самовласно заузимање, и како још није протекао рок застарелости, који се за прибављање општинске имовине тражи по § 931. грађ. закона, то се ово имање може вратити општини путем редовних спорова, било да се ови изазову на начин, који предвиђа § 375. под а. кр. закона, било непосредним тужбама код надлежних судова.

Нека, дакле, општински суд одмах избере пуномоћника, ако га већ нема, па

нека му нареди да подигне тужбе за повраћај заузетог земљишта.

За земљишта у вредности до 100 дин. подносиће тужбу самом општинском суду, а за земљишта веће вредности надлежном првостепеном суду.

Кад се ово земљиште одузме од оних, у чијим је рукама било до сада, оно се може дати сиромашним само путем одлуке општинског одбора и збора, које би биле одобрене и државном влашћу, јер је ово отуђење земљишта (чл. 33. т. 3. и чл. 86. т. 3. и 12. зак. о општинама).

Ако су ова земљишта била предмет суђења комисија одређених по закону о шумама, па од стране ових регулисано и питање о сопствености (ако су заузела на шумским комплексима) онда би партице биле скоро безуспешне, јер се општина није јавила у року, који је предвиђен законом о шумама.

II.

Суд општине доњо-речичке, актом својим Бр. 692, пита:

„Известан грађанин ове општине обратио се начелнику среза прокупачког и молио за наређење, да му се од једног другог грађанина наплати извесна сума новаца, што му припада на име дијурне као судији у једном избраном суду.

Начелник срески упутио је ову молбу општинском суду са наређењем да изврши наплату ове дијурне — дневнице.

Како дужник не пристаје драговољно да плати ову дневницу, истичући да је дотични није на време тражио по закону, јер је већ протекло више од две године од тога времена, то се моли уредништво за обавештење: сме ли се ова наплата извршити продајом имовине дужника или не?“

— На ово питање одговарамо:

Ако постоји извршна пресуда избраног суда, којом је дотични осуђен на плаћање дијурне, онда се наплата може извршити и продајом његове имовине у границама наређења § 471. грађан. суд. поступка.

Исто се тако може извршити наплата и онда, ако постоји о овој дијурни каква извршна одлука административних власти.

Без тога не сме се вршити наплата, него молиоца упутити на редован суд а надлежну полицијску власт извести о томе, или њу извести, пошто је она и издала наредбу, па да она упутити на суд молиоца.

III.

Суд општине драгоцветске актом својим Бр. 735, пита:

„Пресудом овога суда од прошле године Бр. 1854, поред казне затвора за утају, осуђена је извесна жена да плати тужиоцу на име накнаде за утајене ствари 50 дин. и осталих трошкова 14 свега 64 динара.

Осуђена нема свога сопственог имања, а њен муж има и покретног и непокретног имања, али не пристаје да плати ову осуду за своју жену.

Моли се уредништво за објашњење, да ли се за горњу наплату могу узети у попис и продати ствари или стока мужа осуђене, пошто је његова жена осуђена за дело из користољубља, и да ли се овде може применити благодејање из § 471. грађ. суд. поступка, или се мужевлева имовина не може ни узимати у попис за ову наплату.“

— На ово питање одговарамо:

Ако пресудом није наметнуто плаћање накнаде штете мужу осуђене, онда се од њега не може ни наплатити §§ 296. и 332. крив. суд. поступка.

IV.

Суд општине милушиначке, актом својим Бр. 343, пита:

„У члану 105. закона о општинама стоји: за председника општинског суда могу бити изабрани они, који могу бити одборници, ако поред тога имају још и ове услове:

а, у сеоским општинама да плаћају најмање 25 дин. непосредног пореза и. т. д.

Према овоме моли се уредништво за обавештење: да ли се у ових 25 дин. урачунава и стални државни прирез или не, и може ли бити у сеоској општини председник оно лице, које не плаћа преко 25 дин. годишње непосредног пореза без сталног државног приреза?“

— На ово питање одговарамо:

У суму непосредног пореза улази и стални државни прирез од 75% и према томе може бити председник и оно лице, које укупно са државним прирезом плаћа најмање 25 динара.

То је могао суд видети и из обавештења које је дато у бр. 45 под I „Полицијског Гласника“ за годину 1905.

И овом се приликом напомиње, да треба пратити рубрику „Поуке и обавештења“, па се тада неће постављати питања, која су већ објашњена.

V.

Суду општине власинске, на акт Бр. 1059, одговара се, да је питање, које је он истакао, расправљено у бр. 13. „Полицијског Гласника“ за ову годину, под II па нека тамо потражи потребан одговор.

VI.

Пав. Јанковићу, кмету општине ваљевске, не може се дати одговор на постављено питање, него нека се за исто обрати својој претпостављеној власти.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

Т Р А Ж Е С Е

Ирму жену Франца Ајзенгира из Беча, која је још у месецу новембру 1906. године побегла од свога мужа, тражи аустро-угарски консулат актом Бр. 4251. Са њом заједно налазе се Игнац Шмидбергер и једна келнерка Јохана Хаустер. Ирма је стара 24 године, ра-

није је била учитељица на клавиру. Како се изгледа да се она налази у Србији, то се позивају све полицијске и општинске власти да је потраже и пронађену спроведу Управи града Београда с позивом на акт Бр. 16558.

Стојана Малбашића — Дамњановића, шпекуланта из села Рушња, среза врачарског, који је још 25. марта ове год. отумарао од куће, тражи начелник среза врачарског актом Бр. 5627. Стојан је стар 48 година, високог раста, у лицу смеђ, смеђих проседих бркова, очију зелених, у сељачком оделу, на глави има шубару, а на ногама опанке. Пронађеног треба спровести поменутом начелнику.

Јулијуса Хендла, трговца из Обреновца, који има да одговара за превару, тражи начелник среза посавског, округа ваљевског, депешом Бр. 5133. Позивају се све власти да Хендла у својим домањима потраже и пронађеног спроведу поменутом начелнику.

Антонија Милутиновића, из Београда, који је извршио крађу разних ствари Ђорђу Петровићу, сарачу из Београда, тражи квартал савањалски актом Бр. 3970. Нека га све полицијске и општинске власти потраже и пронађеног спроведу кварту савањалском с позивом на акт Бр. 3970.

Станчу Станковића, земљоделца из Топлог Долца, среза масуричког, који има да издржи 30 дана затвора због кријумчарења, тражи начелник среза масуричког актом Бр. 2378, ради издржавања затвора. Станча је стар 35 година, омален, прилично развијен, у лицу црномањаст, бркова малих црних, у десно је око ћорав, на себи има од одела чакшире и гуњ од црног сукна, на глави шубару. Скреће се напња свима властима да га потраже и пронађеног спроведу поменутом начелнику.

СКРЕЋЕ СЕ ПАЖЊА

Још пре месец дана нестало је Петра Н. Јанковића, земљоделца из Јабучеваца, и поред свега тражења начелника среза брзопаланачког до сада још није пронађен. Петар је омален, у лицу црномањаст, врх носа му је одсечен. Како се мисли да је Петар убијен на негде сакривен, то се позивају све полицијске и општинске власти да га у својим домањима потраже и у случају проналаска о томе известе начелника среза брзопаланачког са позивом на депешу Бр. 3836.

ПОТЕРЕ

Славко Симић, земљоделца, из Деспотовца, пре неколико дана побегао је од своје куће, јер су приликом претреса нађена код његове куће неке крадене ствари. Славко је стар 20 година, омален, добро развијен, округлог лица, косе и очију смеђих, на десној су му руци мали и домали прст ампутирани; од одела има на себи: гуњ и чакшире од црног сукна, на глави војничку шајкачу, а на ногама сељачке чарале и опанке са кајшима. Позивају се све полицијске и општинске власти да Славко живо потраже у својим домањима и нађеног спроведу начелнику среза деспотовачког с позивом на депешу Бр. 5190.

Ђорђе Сташић, земљоделца из села Буношевца, среза пчињског, који је био у привору и под истрагом због тешке телесне повреде, ноћу између 9. и 10. овог месеца побегао је из окружне врањске болнице у болничарском оделу, где је био на лечењу. Ђорђе је стар 35 година, средњег раста, црномањаст, на левој јагодици има ожиљак од раце округлог облика, у пречнику 3.5 см. Позивају се све полицијске и општинске власти да га живо у својим домањима потраже и пронађеног стражарно спроведу начелнику среза пчињског с позивом на акт Бр. 8336.

Јелена — Јела Сомор, бив. служавка, родом из Крушевца 11. овог месеца отишла је од свога газде Косте Живковића, чиновника Београд. Задруге и до сада се ништа о њој није сазнало. Јелена је стара 17 година, средњег раста, на себи је имала црну сукњу, блузу црвено карирану, на ногама ципеле. Постоји велика вероватноћа да је се утопила истога дана у Сави. Позивају се све власти да је потраже и у случају проналаска о томе известе квартал теразијски с позивом на акт Бр. 3931.

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА

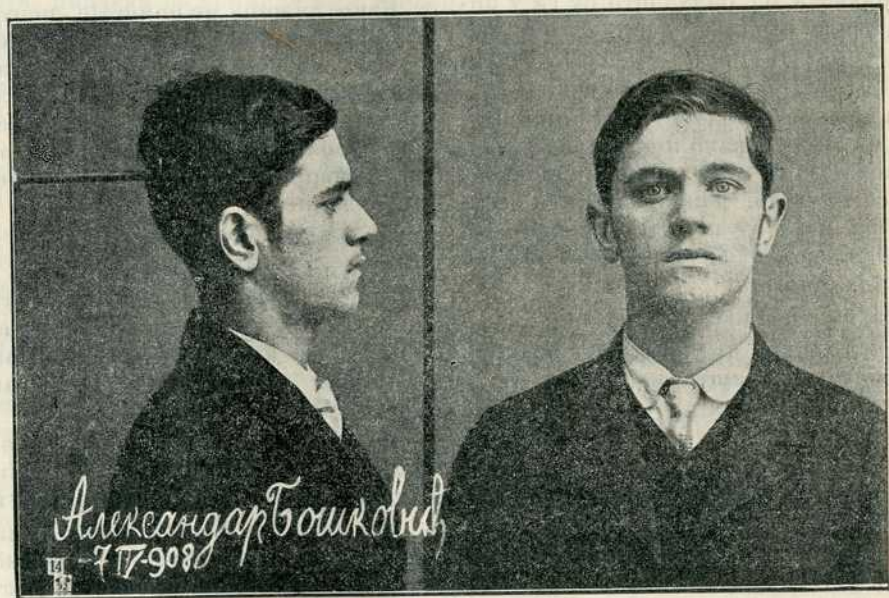
На дан 21. пр. м-ца око 1 час после подне извршена је опасна крађа г. Димитрију Наумовићу, казнички у Коларчевој улици. И поред свега трагања, полиција није могла пронаћи допова све до 4. ов. м-ца када је допов понова у истој радњи извршио крађу.

Наумовића, који га је био шчепао, нагао је богат Коларчевом улицом. Премла је г. Наумовић трчао за њим и викао „држите допова“ ипак је Александар, чим је ушао у Македонску улицу, престао трчати, и продужио ићи обичним ходом као да ништа није ни било. Вероватно да би и утекао, да није било два мала шегрта, који трчају за њим вичући: „држите тога у црном капуту.“ Допов видећи опасност, нагне понова бегати ка Скадарској улици, али жандарм, који је био ту на линији, приметивши га како бега, сакрије се иза хошка код „Булевара“ и кад је Александар скренуо у Скадарску улицу ухвати га.

Одведен у квартал и узет на испит Александар је одмах признао да је извршио крађу г. Наумовићу, и да је узео свега 18 динара. Кад је при претресу нађена у њему од панталона једна новчаница згуњвана, он је казао: „то је моја г. писаре.“ Осим ове новчанице још су три нађене у ногавицама од панталона. Поред новца код њега је при претресу нађено: једна гвоздена јака кљанфа, у облику масата, један калауз од жице, један велики кључ, један кључ од Вертхајмове браве са № 12321. на горњој страни, а на доњој № 2, једна заложница од једног иберциера и неке признанице од плаћања кирије у манастиру Раковици.

У току даљег испита Александар је признао да је извршио и ону прву крађу г. Наумовићу 21. марта, и то заједно са неким Миланом Н. с којим се вели, упознао 19. марта у кафани „Оријенту“, и коме не зна презиме, и том су приликом однели 300 динара.

Александар је родом из Београда, по занимању електротехничар, стар 19 година, сред-

Тога дана око 12 и по часова, **Александар — Аца Бошковић** звани „Бата“, чију фотографију износимо, улучивши прилику када у радњи г. Наумовића није било никога, разбио је један прозор из авлије и кроз њега провукао се у радњу. Затим је помоћу калауза отворио фиоку на тезги и из исте узео 58.60 динара: 40 динара у српским новчаницама а 18.60 у сребру и никлу. Али овом приликом допов није био исте среће, као први пут, јер је примећен од стране сопственика. На питање овога, који је стојао покрај разбијена прозора: „ко је тамо?“, Александар је муњевитом брзином искочио кроз прозор и отевши се од г.

њег раста, носав, косе смеђе, радије је осуђиван више пута иступно а једанпут и судски: пресудом првостепеног суда за варош Београд од 22. децембра 1904. год. Бр. 34848. на две године затвора због две опасне крађе. Са ове осуде пуштен је 29. јуна 1906. године.

Милан Н., по његовом казивању, стар је 27 година, средњег раста, у лицу смеђ, малих бркова, брија се, у обичном оделу.

Ко би што више знао о Александру, а нарочито да ли је учинио још какво казниво дело, моли се да о томе известе квартал теразијски с позивом на акт Бр. 3861.